

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 77 ust. 1 w związku z art. 78 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2016/679⁽¹⁾ (zwanego dalej „RODO”) należy interpretować w ten sposób, że rozstrzygnięcie organu nadzorczego, o którym organ ten informuje zainteresowanego,
- a) ma charakter odpowiadający rozpatrzeniu petycji? Skutkowałoby to tym, że sądowa kontrola decyzji organu nadzorczego w sprawie skargi na podstawie art. 78 ust. 1 RODO ograniczałaby się zasadniczo do tego, czy organ rozpatrzył skargę, prawidłowo zbadał przedmiot skargi i poinformował skarżącego o wyniku kontroli.
- lub
- b) należy rozumieć jako wydaną przez organ publiczny decyzję co do istoty sprawy? Skutkowałoby to tym, że decyzja organu nadzorczego w sprawie skargi musiałaby zostać zbadana przez sąd w pełnym zakresie pod względem merytorycznym zgodnie z art. 78 ust. 1 RODO, przy czym w konkretnym przypadku – na przykład w przypadku zredukowania zakresu uznania do zera – organ nadzorczy mógłby zostać zobowiązany przez sąd również do konkretnego działania w rozumieniu art. 58 RODO.
- 2) Czy przechowywanie danych przez prywatne biuro informacji kredytowej, w którym dane osobowe z rejestru publicznego takiego jak „krajowe bazy danych” w rozumieniu art. 79 ust. 4 i 5 rozporządzenia (UE) 2015/848⁽²⁾ są przechowywane bez konkretnego powodu, aby w przypadku zapytania móc udzielić informacji, jest zgodne z art. 7 i 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?
- 3) a) Czy zasadniczo dopuszczalne jest istnienie prywatnych równoległych baz danych (w szczególności baz danych biura informacji kredytowej), które są tworzone obok państwowych baz danych i w których dane z państwowych baz danych (w niniejszym przypadku ogłoszeń upadłościowych) są przechowywane dłużej, niż jest to przewidziane w ścisłych ramach rozporządzenia 2015/848 w związku z prawem krajowym?
- b) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 3a) – czy z prawa do bycia zapomnianym przewidzianego w art. 17 ust. 1 lit. d) RODO wynika, że dane te powinny zostać usunięte, jeżeli okres przetwarzania danych przewidziany dla rejestru publicznego już upłynął?
- 4) Jeżeli art. 6 ust. 1 akapit pierwszy lit. f) RODO może stanowić jedyną podstawę prawną dla przechowywania danych przez prywatne biuro informacji kredytowej również w odniesieniu do danych przechowywanych w rejestrach publicznych, to czy należy przyjąć istnienie uzasadnionego interesu biura informacji kredytowej już wtedy, gdy biuro to przejmuje dane z rejestru publicznego bez konkretnego powodu, tak aby dane te były następnie dostępne w przypadku zapytania?
- 5) Czy kodeksy postępowania zatwierdzone przez organy nadzorcze zgodnie z art. 40 RODO i przewidujące terminy kontroli i usunięcia danych dłuższe niż terminy przechowywania w rejestrach publicznych mogą zawieszać konieczność dokonywania wyważenia interesów zgodnie z art. 6 ust. 1 akapit pierwszy lit. f) RODO?

⁽¹⁾ Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólnego rozporządzenia o ochronie danych) (Dz.U. L 119, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie postępowania upadłościowego (Dz.U. L 141, s. 19).

Skarga wniesiona w dniu 8 lutego 2022 r. – Komisja Europejska/Republika Bułgarii

(Sprawa C-85/22)

(2022/C 148/24)

Język postępowania: bułgarski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: Gr. Kolewa, C. Hermes)

Strona pozwana: Republika Bułgarii

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- 1) ustalenie, że Republika Bułgarii uchybiła swoim zobowiązaniom określonym w art. 4 ust. 4 i art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 92/43/EEG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory⁽¹⁾ (zwanej dalej „dyrektywą w sprawie siedlisk przyrodniczych”), ponieważ:
 - nie wyznaczyła w możliwie najkrótszym terminie, lecz nie później niż w ciągu sześciu lat, jako specjalnych obszarów ochrony (zwanymi dalej „SOO”), 194 z łącznie 229 terenów mających znaczenie dla Wspólnoty, zgodnie z decyzjami 2009/93/WE, 2009/91/WE i 2009/92/WE z dnia 12 grudnia 2008 r. i z decyzją 2013/23/UE z dnia 16 listopada 2012 r.;
 - systematycznie i trwale nie spełnia swojego zobowiązania do określenia specyficznych dla obszarów szczegółowych założeń ochrony;
 - systematycznie i trwale nie spełnia swojego zobowiązania do określenia niezbędnych środków ochronnych, które spełniałyby wymogi ekologiczne dotyczące rodzajów siedlisk przyrodniczych określonych w załączniku I oraz gatunków określonych w załączniku II, spotykanych w tym rejonie, i
 - nie dokonała prawidłowej transpozycji art. 6 ust. 1 do krajowego ustawodawstwa;
- 2) obciążenie Bułgarii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza sprawa dotyczy nieprawidłowej transpozycji art. 6 ust. 1 i nieprawidłowego stosowania art. 4 ust. 4 i art. 6 ust. 1 dyrektywy w sprawie siedlisk przyrodniczych przez Bułgarię.

Artykuł 4 ust. 4 dyrektywy w sprawie siedlisk przyrodniczych wymaga, *inter alia*, jeśli dany teren został uznany za teren mający znaczenie dla Wspólnoty zgodnie z procedurą określoną w art. 4 ust. 2, by odpowiednie państwo członkowskie wyznaczyło ten teren jako SOO w możliwie najkrótszym terminie, lecz nie później niż w ciągu sześciu lat. W wyroku wydanym w sprawie C-849/19, Komisja/Grecja (EU:C:2020:1047), Trybunał wyjaśnił, że państwa członkowskie są również zobowiązane do określenia konkretnych założeń ochrony każdego SOO. Artykuł 6 ust. 1 dyrektywy w sprawie siedlisk przyrodniczych stanowi, że w ramach SOO państwa członkowskie tworzą konieczne środki ochronne obejmujące, jeśli zaistnieje taka potrzeba, odpowiednie plany zagospodarowania opracowane specjalnie dla tych terenów bądź zintegrowane z innymi planami rozwoju oraz odpowiednie środki ustawowe, administracyjne lub umowne, odpowiadające ekologicznym wymaganiom typów siedlisk przyrodniczych, wymienionych w załączniku I, lub gatunków, wymienionych w załączniku II, żyjących na tych terenach.

Komisja jest zdania, że Republika Bułgarii nie wykonała swoich zobowiązań wynikających z wyżej wspomnianych przepisów dotyczących: określenia SOO w wymaganym terminie; określenia specyficznych dla obszarów szczegółowych założeń ochrony; określenia niezbędnych środków ochronnych; oraz prawidłowej transpozycji do krajowego ustawodawstwa art. 6 ust. 1 dyrektywy w sprawie siedlisk przyrodniczych.

⁽¹⁾ Dz.U. 1992, L 206, s. 7.

Skarga wniesiona w dniu 15 lutego 2022 r. – Komisja Europejska/Rumunia

(Sprawa C-109/22)

(2022/C 148/25)

Język postępowania: rumuński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Nicolae, E. Sanfrutos Cano, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rumunia

Żądania strony skarżącej

Komisja wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że nie podejmując wszystkich środków niezbędnych w celu zastosowania się do wyroku Trybunału w sprawie C-301/17, Komisja/Rumunia⁽¹⁾, Rumunia uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy 260 ust. 1 TFUE;